

Entre Setcases i Lisboa

El Festival de Música de la Vall de Camprodon va dur diumenge a Setcases Névoa i Vicenç Solsona, protegits per sant Miquel i per Amália Rodrigues

x. castill n

La música, patrimoni immaterial i ingràvid, viatja àgilment en l'espai i en el temps, i en aquesta facilitat de moviment resideix bona part del seu poder per evocar altres èpoques, altres països, altres realitats que ni tan sols hem viscut, però que ens semblen tan properes gràcies, justament, a la música. Diumenge passat, a l'església de la localitat ripollesa de Setcases, un temple gairebé mil·lenari reformat diverses vegades i dedicat a sant Miquel Arcàngel, hi van actuar la cantant Névoa i el guitarrista Vicenç Solsona, en el penúltim concert del XII Festival de Música de la Vall de Camprodon, que ha inclòs també altres concerts a Llanars, Molló i Vilallonga de Ter, i que es clourà diumenge vinent al Molí de

Sant Pau de Segúries, amb l'actuació de Folkincats.

Un centenar de persones van omplir la petita església, presidida per un imponent retaule barroc, sota el qual van seure Névoa i Solsona per oferir un recital curt, però ben farcit de poesia i música, de passions exacerbades –la cantant va reflexionar en veu alta si era apropiat cantar en un recinte sagrat un tema de Chico Buarque sobre les interioritats d'una relació de parella–, d'aromes atlàntics, de saudade i rauxa, de fado, copla i ritmes brasilers. Música interpretada només –i ja és molt– amb una veu prodigiosa i una guitarra que no només l'acompanya, sinó que té un paper totalment coprotagonista tant en la part melòdica com en la rítmica, ja que Solsona la fa servir sovint com a instrument de percussió.

Durant el concert es va invocar sovint Amália Rodrigues (1920-1999), gran dama de la cançó portuguesa, a través de cançons com ara Primavera i Barco negro, la trista història d'una dona que espera infructuosament que el seu home torni del mar. Del Brasil van arribar cançons de Maria Bethânia i Elis Regina, combinades amb un bolero (Se te olvida, de l'immens repertori de Los Panchos) i tot un clàssic de la copla, Tatuaje ("Él vino en un barco de nombre extranjero..."), compost fa 70 anys per Rafael de León i Manuel Quiroga. Un apropiat tema en italià, Estate (estiu), va reforçar la sensació que la veu de Névoa és un passaport infal·libre per viatjar mentalment i transgredir fronteres.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 30-08-2011 Pàgina 64

-El Punt Avui. Edició Nacional 30-08-2011 Pàgina 64

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/447633-entre-setcases-i-lisboa.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss